

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobkyně: **PLASTEMA s.r.o.**, se sídlem Vyšehradská 1349/2, Praha 2, zast. Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Ledčická 649/15, Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem tř. Tomáše Bati 21, Zlín, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 3. 2017, č. j. KUZL/86315/2016, sp. zn. KUSP/86315/2016/DOP/Mu, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 23. 5. 2019, č. j. 30 A 121/2017 - 62,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Magistrát města Zlína, odbor občansko-správních agend (dále jen „správní orgán prvního stupně“) rozhodnutím ze dne 14. 11. 2016, č. j. MMZL 139082/2016, vyslovil, že se žalobkyně dopustila správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném v rozhodné době, (dále jen „zákon o silničním provozu“), tím, že jako provozovatelka osobního motorového vozidla tovární značky Audi, registrační značky X v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistila, aby při použití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, neboť se ve dnech 29. 1. 2016 v 9:39 hodin, 16. 2. 2016 v 9:43 hodin a 3. 3. 2016 v 10:39 hodin nezjištěný řidič uvedeného vozidla ve Zlíně, místní části Malenovice, na parkovišti na ulici Masarykova, neřídil svislou dopravní

značkou IP 13b „Parkoviště s parkovacím kotoučem“, doplněnou o dodatkovou tabulku s nápisem „Max 2 hod. PO-PÁ 8-17 h“. Řidič totiž s vozidlem na parkovišti stál, aniž by viditelně ve vozidle umístil parkovací kotouč, přestože tato značka označuje parkoviště, na kterém musí řidič při začátku stání umístit kotouč viditelně ve vozidle a nastavit na něm dobu začátku stání, kterou nesmí až do odjezdu měnit. Řidič svým jednáním porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, čímž naplnil skutkovou podstatu přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Žalobkyni jakožto provozovatelce daného vozidla byla uložena pokuta ve výši 2 500 Kč. Žalovaný rozhodnutím ze dne 29. 3. 2017, č. j. KUZL/86315/2016, sp. zn. KUSP/86315/2016-DOP/Mu, částečně změnil výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně tím, že upřesnil místo spáchání přestupků, a ve zbytku odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

[2] Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) rozsudkem ze dne 23. 5. 2019 zamítl žalobu proti tomuto rozhodnutí. Uvedl, že žalovaný nepochybil, pokud ve výroku neuvedl odkaz na § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu, který stanovil pravidla pro výměru pokuty, neboť smyslem § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), jenž upravuje náležitosti výrokové části rozhodnutí, není uvést úplný výčet zákonných ustanovení, jejichž existenci musí při svém rozhodování správní orgán reflektovat. Je potřebné uvést pouze všechna ustanovení tvořící v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu.

[3] Žalobkyně dále namítala, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí nejsou uvedeny všechny skutkové okolnosti nezbytné pro závěr o vhodnosti zvolené právní kvalifikace, neboť ačkoliv jedním ze znaků skutkové podstaty správního deliktu je skutečnost, že přestupek neměl za následek dopravní nehodu, z výroku rozhodnutí nic takového nevyplývá. K této žalobní námitce krajský soud uvedl, že výslovné uvedení skutečnosti, že porušení pravidel nemělo za následek dopravní nehodu, nemusí být součástí výrokové části rozhodnutí, navíc tato skutečnost logicky vyplývá z popisu skutku uvedeného ve výroku prvostupňového správního rozhodnutí i z jeho odůvodnění. Krajský soud rovněž dovodil, že vyměřená pokuta je zákonná a přezkoumatelná a že správní orgány přihlédly při její výměře k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání, jeho následkům a okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán, což vyplývá i z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Obdobně z odůvodnění správních rozhodnutí vyplývá, že se správní orgány zabývaly všemi zákonnými kritérii, a to včetně materiální stránky přestupku. Úvahy žalobkyně, že parkoviště nebylo plně obsazené, jsou ve vztahu k existenci materiální stránky daného přestupku, resp. deliktu, irelevantní.

II. Obsah kasační stížnosti

[4] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností, jejíž důvody podřadila pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[5] Podle jejího názoru se krajský soud nevypořádal s jejími odkazy na judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“). Krajský soud také nesprávně dovodil, že není pochybením, když ve výroku nebyl výslovně uveden § 125e odst. 2 zákona o

pokračování

silničním provozu, neboť podle judikatury NSS musí výrok obsahovat též ustanovení, podle kterého byla uložena sankce. Zároveň správní orgány nezohlednily zákonná kritéria pro vyměření pokuty, neboť nevzaly v úvahu okolnosti přestupku ani způsob jeho spáchání. Na parkovišti byl v uvedené době dostatek parkovacích míst, tudíž nebyl jejím jednáním nikdo omezen, a zároveň nebylo zjištěno, že by vozidlo na místě parkovalo déle než povolenou dobu. Správní orgány zohlednily zároveň i skutečnosti, které se udály až po spáchání přestupku, což není povoleno. Správní orgány nemohly hodnotit jako přítěžující okolnost, že stěžovatelka sdělila řidiče svého vozidla účelově. Nebyla splněna ani materiální stránka přestupku.

[6] Stěžovatelka a její advokát nesouhlasí s vyvěšením jejich osobních údajů na internetových stránkách NSS.

[7] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[9] Vzhledem k tomu, že stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti také důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., zabýval se NSS nejprve tímto důvodem. Bylo by totiž předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, bylo-li by napadené rozhodnutí krajského soudu skutečně nepřezkoumatelné či založené na jiné vadě řízení s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé. NSS však nezjistil, že by napadený rozsudek trpěl vadami, které podle jeho setrvalé judikatury zakládají důvod nepřezkoumatelnosti. Na její závěry ohledně posouzení toho, jaké vady naplňují tento kasační důvod, pro stručnost odkazuje (viz např. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, č. 133/2004 Sb. NSS; či ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS).

[10] Stěžovatelka spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku v tom, že se krajský soud dostatečně nevypořádal s jejími odkazy na judikaturu NSS ohledně náležitostí výroku správních rozhodnutí. Není však pravdou, že by se krajský soud se závěry vyplývajícími z judikatury NSS z let 2005 a 2007 nevypořádal. Naopak výstižně citoval usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 - 46, č. 3656/2018 Sb. NSS, které dopadá přímo na posuzovanou situaci a zabývá se otázkou, jaké obsahové náležitosti musí splňovat výrok správního rozhodnutí ve věci správního trestání. Následně z něj vyvodil závěry pro projednávanou věc a konstatoval, že správní orgán nepochybil, pokud ve výroku neuvedl, že pokutu uložil podle § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu. Stěžovatelce tedy předložil argumentaci, která reaguje na jí citovaná rozhodnutí NSS a vypořádává se s nimi, i když je krajský soud v napadeném rozhodnutí výslovně nezmiňuje. Námitka, že je napadený rozsudek z tohoto důvodu nepřezkoumatelný, je proto nedůvodná.

[11] Následně NSS přistoupil k přezkumu napadeného rozsudku z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[12] V první řadě stěžovatelka nesouhlasí s tím, že ve výroku správního orgánu prvního stupně nebyl obsažen odkaz na § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu, podle kterého jí byla udělena pokuta. Toto ustanovení v rozhodném znění znělo: *Při určení výměry pokuty právnické osobě se přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán.* V tomto směru je třeba zdůraznit, že prvostupňový orgán ve výroku II. uvedl: *„Za spáchání uvedených deliktů se v souladu s ust. § 125f odst. 3, ve vazbě na ustanovení § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu - ukládá pokuta ve výši 2 500 Kč“.*

[13] Jak již bylo uvedeno výše, krajský soud dospěl k závěru, že správní orgány nepochybily, pokud § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu ve výroku neuvedly, a to s odkazem na usnesení rozšířeného senátu č. j. 4 As 165/2016 - 46. V něm dospěl rozšířený senát v bodě 21 k závěru, že *„správní orgán musí ve výrokové části rozhodnutí uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu. Musí tedy rovněž uvést ustanovení odkazující i ve stejném zákoně obsažená ustanovení odkazovaná, stejně jako musí eventuálně uvést normu blanketní a ustanovení jiného právního předpisu, které na normu blanketní navazuje. Předkládající senát správně uvádí, že výrok rozhodnutí je konstitutivní, esenciální, a proto nepominutelnou součástí správního rozhodnutí. V něm správní orgán formuluje svůj závazný názor v projednávané věci. Výrok proto musí být formulován tak, aby z něho bylo patrné, jakého správního deliktu (skutkové podstaty) se pachatel dopustil a **podle jakého ustanovení právního předpisu mu byla stanovena správní sankce.**“* (zvýraznil NSS) Dále uvedl, že *„[o]pomenutí výslovného uvedení § 125f odst. 2 ve výrokové části je spíše chybou banální a čistě formální. Zrušení rozhodnutí jen z tohoto důvodu by bylo projevem ryzího a nepřijatelného formalismu (srov. shora analyzovanou trestní judikaturu v bodech [28] a [29] shora). Takovéto pochybení by samo o sobě nemohlo mít dopad na zákonnost rozhodnutí, nota bene v situaci, kdy je § 125f odst. 2 citován v odůvodnění.“*

[14] Jak NSS uvedl rovněž v rozsudku ze dne 7. 5. 2019, č. j. 6 As 371/2018 - 57, pokud NSS ve výše citovaném usnesení rozšířeného senátu dospěl k závěru, že *„není nutné, aby správní orgán ve výroku správního rozhodnutí týkajícího se uložené sankce výslovně citoval ustanovení § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu a konkrétně specifikoval, zda při určení výměry pokuty vycházel z rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, nebo zda se řídil maximální možnou hranicí 10 000 Kč podle citovaného ustanovení, nevidí Nejvyšší správní soud nejmenší důvod pro závěr, že je nutné, aby v rámci výroku o trestu správní orgány výslovně odkazovaly na obecné ustanovení obsahující výčet kritérií, k nimž se má při výměře pokuty přihlídnout. Předmětné úvahy přitom správní orgány v odůvodnění svých rozhodnutí učinily (srov. str. 7 prvostupňového rozhodnutí); tím se situace liší od případu popsaného ve stěžovatelem citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2018, č. j. 5 As 182/2016 - 30, kde bylo správním orgánům vytknuto, že příslušné úvahy stran výše sankce nebyly uvedeny v rámci odůvodnění příslušného rozhodnutí. Z citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu tak v žádném případě nelze*

pokračování

dovozovat povinnost správních orgánů formálně citovat ustanovení § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu v rámci výroku rozhodnutí o příslušné sankci za protiprávní jednání.“

[15] K obdobnému závěru lze dospět v projednávané věci. Správní orgán prvního stupně ve výroku II. uvedl, podle kterých ustanovení byla stěžovatelce uložena sankce, a zároveň se na str. 9 svého rozhodnutí dostatečně zabýval výší sankce za spáchané přestupky z pohledu naplnění § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu. Není proto žádným pochybením, pokud toto ustanovení neuvedl přímo ve výroku. Promítnutí kritérií podle tohoto ustanovení je otázkou odůvodnění rozhodnutí, respektive odůvodnění stanovení pokuty v konkrétní výši, neboť se týká kritérií pro úvahy správního orgánu o sankci, nikoliv výroku.

[16] Správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí hodnotil jednání stěžovatelky jako „méně závažné, neboť v rámci správních deliktů nedošlo k žádné majetkové újmě, k žádnému ohrožení nebo k újmě na zdraví.“. Vzal v úvahu rovněž opakovanost jednání stěžovatelky, a uložil jí proto sankci na horní hranici možného zákonného rozpětí. Jeho postup shledává i NSS zákonným a souladným s § 125e zákona o silničním provozu. Okolnost, že správní orgán prvního stupně v rámci určení výše pokuty zmiňuje rovněž jednání stěžovatelky, které nastalo až po spáchání správních deliktů, jako je například účelové sdělení jména řidiče, je sice matoucí, ale NSS se ztotožňuje s krajským soudem, že toto jednání výslovně správní orgán nepřičetl stěžovatelce k tíži a neovlivnilo výši uložené sankce.

[17] Správní orgány tedy srozumitelně odůvodnily výši uložené sankce ve smyslu § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu. Okolnost, že jednáním stěžovatelky nebyl nikdo omezen, správní orgán prvního stupně zohlednil, jak bylo uvedeno výše. Ani námitka nezohlednění materiální stránky proto není důvodná. Zároveň je pro objektivní odpovědnost stěžovatelky a vymezení spáchaného přestupku (neumístění parkovacího kotouče viditelně ve vozidle s nastaveným časem začátku stání) irrelevantní, zda bylo parkoviště plné či prázdné, jak ostatně správně uvedl krajský soud, na jehož odůvodnění lze v tomto směru zcela odkázat.

[18] Nesouhlas stěžovatelky a jejího advokáta s vyvěšením jejich osobních údajů na internet vyjádřený v kasační stížnosti se míjí s rozhodovacími důvody krajského soudu a s předmětem jejího přezkumu. Jedná se o porozsudkovou agendu, a proto NSS ve stručnosti odkazuje na usnesení NSS ze dne 25. 5. 2017, č. j. Nao 175/2017 - 161: „Pokud se Mgr. Václav Voříšek cítí být ‚sekundárně viktimizován‘, je-li spojován se způsobem, jakým vykonává advokacii, nelze příčiny takových jeho domněnek spojovat se skutečností, že soudy zcela v souladu s platnými právními předpisy zveřejňují ve svých rozhodnutích jeho údaje, vystupuje-li v postavení advokáta a zástupce účastníka řízení“.

IV. Závěr a náklady řízení

[19] Z výše uvedeného vyplývá, že napadený rozsudek krajského soudu není nezákonný z důvodů namítaných v kasační stížnosti. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[20] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

[21] Neúspěšná žalobkyně proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, kterému by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační žalobkyně příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. října 2019

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu